

Κι' ἂν ὁ Μπαίφουρ ὁ σπουδαῖος, κι' ἂν ὁ Λόρδος Τσαμπεραίν,
κι' ἄλλοι Λόρδοι τῆς Ἀγγλίας, ποὺ δὲν ξέρω πὼς τοὺς λέν,
ἤρχοντο νὰ βάλουν κάλλη μὲς σ' ἡς δόξης τὸ καμίνι
πρῶτοι θάβριαναι κι' ἐκείνοι.

Καὶ χωρὶς κανένας νάνα συμπολιτῆς Ἀθηναῖος,
καὶ χωρὶς κουμπάρους νᾶχουν σὸν Ρωμαῖκο σὸν ξένου,
μὲ τὸ ὄρῳ των τὰ ξεράδια θὰ ποὺς ψήφισαν γενναῖως
καὶ πενήτως καὶ δεκάκις ζωντανοὶ καὶ πεθαμμένοι.

Λάμπι πάλιν, ὄθρανε,
κι' ἔλα, συγγενῆ στενὴ
τῆς Ἑλλάδος τῆς στενῆς,
καὶ τοιοῦτος νὰ φανῆς.

Ὅ των Ἀγγλων Ἐδουάρδος
μέσα σ' ἡν Ἀθήνα φθάνει,
κι' ἔς προστρέξει κάθε Βάρδος
μὲ λουλουδία νὰ τὸν ἀρῆν.

Ἔξω βρώμας, ἔξω ρῆποι,
κι' ἔς ἀνθίσουν δι' οἱ κήποι,
καὶ λουλουδία ζηλευτὰ
τῶν βασῶν καὶ κηπευτὰ
νὰ κερῶσουν Βασιλεῖς,
κατὰ πάντα προσφιλεῖς.

Καλῶς μὲς ἤλθες ἐκρωτῶ καὶ σκέβω ταπεινά,
νομίξω γιὰ τοὺς Ἑλληνας πὼς κι' ἄλλοτε σοῦ μίλησα...
ἐπίσης καλῶς ὄρισες σ' ἡν πόλι μας ξανά,
ὁδὲλ κόμῳ ὅλοο νόμῳπῳ κουνί, πανευγενῆς Βασιλίσσα.

Τὸ κράτος ἐπὶ βάσεων στερεῶν ἐκραιτωσάμεν
καὶ πρὸς ἀγῶνας ῥέπομεν κομποπολιτικούς...
καὶ πάλιν οὐδ' ἄβ' ἰσταντὲς ἡμεῖς ἀνατρώσασμεν
Ὅλυμπικ γκέμς, ὃ Βασιλεῦ, τοὺς Ὅλυμπιακοὺς.

Τί Στάδιον μαρμάρεινον κι' ἔδω ὅας περιμένει...
κντᾶτε καὶ τὸν ἤλιο μας... ἔξ ἴσου σὲ θερμαίνει
κι' ἂν εἶσαι γραο-Φασουλῆς, κι' ἂν λέγῃ Ἐδουάρδος...
σάν φέρῳ σάν, ἐρόναζε κι' ἐκείνος ὁ Ριχάρδος,
τοῦτίσων ἤλιε μου λαμπρὴ λάμπι γιὰ νὰ κντᾶῷ
τὸν ἴσοκ μου σὸ λάμπον φῶς διαν περιπατᾶ.

Αὐτὸς θερμαίνει κεφαλῆς,
καὶ τῦτον ἢ πατρίς Ἑλλάς
δειχνεῖ σ' οὐδὸν κόσμον τὰς φυλάς.

Κντᾶτε τὸν ἤλιο μου, φρονίξι διατῶρος,
πὼς καὶ τοὺς νέους Ἑλληνας οἰστροηλατὲ πνεφῶρος.

Ἰδέτε πλήμυραν φωτὸς
κι' ἀνατῶσαν ἀκτίνας...
Στόλος, Διοικησις, Στρατὸς,
τὸ κράτος εἰν ἐκείνος.

Αὐτὸν, ποὺ λάμπι πάγκαλος εἰς ὀθρανὸς σακφίρων,
τὸν ὄμνησε κι' ὁ ποιητῆς τῆς Διβῶνος Βέρον,
κι' ἂν ἔλλο τι δὲν μοῦμεινε, μόνον ἐκείνος φθάνει
παντοταῖον προσοκνήμα τοῦ κόσμου νὰ μὲ κᾶν.

Κι' ἂν τοῦτο τὸ Βασιλεῖον βορὰ κοράκων γίγη,
κι' ἂν κλέβουν ἕνα κι' ἄλλο μου κειμήλιον Ἐλγίνο,

κι' ἂν δὲν μ' ἀφήσουν τίποτα, μήτε ξερὰ χορτάρι,
μόνο τὸν ἤλιο δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ μοῦ τὸν πάρῃ.

Δουοθήτε σ' ἄς ἀκτίνας του, μεγάλοι Βασιλεῖς,
καθὼς ὁ Φασουλῆς,
καὶ φῶς ἀποθηκῆστε τοῦ ἴλοκο τῆς ἡμέρας
νὰ τόχετε σ' ἡν συννεφρὰ τῆς μαύρης Ἑγγυλτέρας.

Πὼς ὁ λυπούμαι, Βασιλεῦ... ποὺ φαίνεται φρικῶδες
νὰ γίγη Βασιλεὺς κανεὶς σὲ μέρος ὀμυχλῶδες,
καὶ διοστένης προσιμῶ καὶ Φασουλῆς νὰ λέγωμαι,
μὰ μὲ τὸν ἤλιο πάντοτε τῶν Ἀθῶν νὰ φλέγωμαι,
παρὰ τὸ στέμμα νὰ φορῶ μεγάλου Βασιλεῖον,
πλῆν ὀμυχλῶδους, σκοτιανοῦ, καὶ τῶσον ἀνηλιου.

Πὼς μακαρίζω, Βασιλεῦ, Γεώργιον τὸν πρῶτον,
ποὺ βασιλεύει σὸν κλειῶν Βασιλεῖον τῶν φῶτων,
κι' ἂν κᾶποτε σὸν Βασιλεὺς ποῦτῆται κικῆρας,
μὰ τῆς ξεγάνει μὲ τὸ φῶς τῆς γῆς τῆς μακαρίας.

Τὶ μακάριος τῶνον νάνα Ρήγας Ζηλευτὸς
σ' ἡν ἔστιαν τοῦ φῶτος,
κι' ἀπορῶ πὼς ταξιδῆσει κάθε ἴλο καὶ ἴγανι,
καὶ σὸν Μήτσο μᾶς ἀρῆνει καὶ σὸν Κόντε τὸν Γεωργάκη.

Ἰδὸν καὶ ντόσ' Ἀθῆναι, ἐν ἄλλοις λόγοις σῶνῃ...
κντᾶτε τὸν ζέφυρο τί σύννεφα σηκῶνει.

Κι' ἂν λίγη φᾶτ' ἔδῳ κι' ἐκεῖ,
πλῆν εἶναι σῶν κλασικῆ,
χῶμα τὰ μάλιστα κλειῶν,
χῶμα τῆς γῆς τῶν Ἀθῶν.

Κι' ἡμεῖς ἔδῳ μακάριοι μᾶσοῦμε τίποτο χῶμα
κι' ἐπίτηδες ἀνοήτομε μὰ πντᾶμῳ τὸ στόμα,
καὶ λέμε: πνεῦσε, ζέφυρε, κὼι λουσαλδος φύσα,
καὶ φέρενε σὸν ἴστορικῆ σ' ἄ σὸμάματῳ μᾶ ἴσα.

Β.

Ὄθρα, μεγάλη Βασιλῆ, ποὺ λάμπεις σὸν αἰῶνα,
κῶτα τριγύρω σου Ρωμηούς, κῶτα κι' ἐμὲ τὸν μῶμο...
οἱ πρόγονοι σου σ' ἄρησαν τρισέκδοξη κορῶνα
νὰ τῆν φορῆς καὶ νὰ φυλάξῳ τὸ δικηο καὶ τὸν νόμο.

Μῆτε μεγάλων Παλαιῶν φεγγοβολαῖς καὶ μῦθα,
μήτε κορῶνα λαμπρῆ καὶ θρόνος καὶ πορφῶρα
κάνουν τὸν κόσμῳ νὰ σκαρῆ λουλουδία τῆς ἀγάπης,
ὄσον ἐκείνος, ποὺ φορῶρε τὸν νόμο σὸν σακρῆπης.

Καὶ σὸ γι' αὐτὸν λατρεύεσαι, τιμῆ σ' ἡν Ἀλβῶνα σου,
καὶ μυριάδες στόματα δοξάζουν τῆν κορῶνα σου,
κι' ὁ νόμος φιλοδῶκος νοτιὰ σου παρῶσκει
καὶ στέφανα σοῦ πλέμει.

Αὐτὸς ἢ δόξα κι' ἡ τιμὴ τοῦ κάθε Βασιλέως,
δικαιοσύνης ἑσθλα μὴν πῆσης νὰ σκαρῆπης...
τῶσον προγόνων ἀρετῆ, τῶσον προγόνων κλέος
λάμπει σὸν Στέμμα ποὺ φορεῖς, σ' ἡν Θρόνο ποὺ καθῆσαι.

Δικαιοσύνης ἀρετῆς
Τὰ σκῆπτρα τῆς σφικτοκρατεῖς,

κ' ἐπάνω της ἀσάλευτος ὁ Θρόνος σου στηρίζεται
κ' ἀπὸ μεγάλους καὶ μικροὺς μ' ἀγάπη τριγυρίζεται.

Διακοσμήσης δορυγῆς ἐμπρός' στὸν κόσμο πέρα,
μ' αὐτὴν, μεγάλη Βασίληά, τὰ κήματα κυβέρινα.
Τούτη χρυσὴ Βασίλισσα θὰ μὴν' στὸν αἰῶνα,
καὶ Βασιλέων καὶ λαῶν ἀθάνατος κορῶνα.

Κε 2' Ὁ Περικλέτης ὁ Πανσεναῖος στὸν Ἐβουάρδο τῆς Βρετανίας.

Καλῶς μὰς ἤλθες, Βασίληά τῶν Ἄγγλων, στὴν Ἀθήνα,
κ' ἐγὼ σὲ ραῖνω σήμερα μὲ ρόδα καὶ μὲ κρίνα.

Ὀβρα, μεγάλη Βασίληά, θάβα νὰ πῶσαι χάμα,
κ' ἐπιθυμῶ στὴν Ἀγγλικὴν προσφώνησιν νὰ κίμω,
καὶ γὰρ τὸ κρᾶτος τῶν Ρωμαίων νὰ σὺβλεγα ποίλλ,
πλὴν δὲν τὴν ἔμαθα κ' ἐγὼ καθὼς τὸν Δαυλά.

Ὀβρα, σκηπτοῦχε τοιαυτῆ,
γὰρ σὲ χαρὰ καὶ κῆμος...
ἔλα νὰ μάθης τι θὰ πῆ
διοικήσεις καὶ νόμος.

Κι ἐγὼ μὲ πλῆθος ἔτρεξα φρονήσης νὰ σὲ δῶ...
ἢ κρῖμα ποῦ δὲν ἦσσαν ὅτις ἐιλογαῖς ἔδῳ,
ἢ ἀκοήσης τὸν Κορδόναρο, ἢ ἀκοήσης τὸν Λαβίδαρο,
νὰ δῆς καὶ τὸν σάνδαρο.

Κρῖμα ποῦ δὲν ἐτύχθης, τριανδρόη πορφύρα,
στὸς ἀληθεῖς ἀγάνας μας νὰ τύχης ἔδῳ πέρα,
νὰ νοηθῆς κρᾶτος μὲ φροδὰ, καὶ γὰρ καλὴ σὺν μοῖρα
στὸ πτυνημένο πόδι σου νὰ σφηνωθῆ μὲ σφαῖρα.

Πολλὴς μαυρίλας συμφοραῖς
ὁ Κόρδοнос εθρήμα,
μὰ δυστυχῶς κ' ὁ Δεολερῆς
στὴν Νάξο δὲν ἐβγήμα.

Κι ὁ Σαραβέλας, Βασίληά, δὲν βγήμα στὴν Χαλκίδα,
κ' ἐν γένει τὸ Κορδόνι μας καιρῶς ἐπιγηῶθη,
σὸ μὴν κ' ὁ Προβελέγγιος στὴν Μήλιο παρ' Ἠλιδα
κ' ἀτιὸς ἀπὸ τὸν κύριον Κουλοῦρην ἐπαγῶθη.

Τι κρῖμα ποῦ δὲν ἐτυχες ἔδῳ ὅτις ἐιλογαῖς
ἢ ἀκοήσης τὸν Κορδόναρο καὶ νὰ φωνάζης γέος.
Ὅποια πλάσις φαιδρωπῆ,
τι βροῦμα καὶ τι βροῦμα...
ἔλα νὰ μάθης τι θὰ πῆ
διοικήσεις καὶ νόμος.

Ἐδῶ τὸν νόμον ἢ τροφός,
τὸ φρενῶν Πάλαιον,
καὶ περιβάλλεται τὸ φῶς
καθέναν ὡς ἱμάτιον.

Ἐοεῖς τὸ παρακάνεις μὲ νόμον' στὴν Ἀγγίλα,
πρέπει καὶ λίγο ρεμπελὸ γὰρ κἀπορα ποιμίλια.
Τίθει παντοῦ κ' ἐπειθεῖνα μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ
χωρὶς καμμία νομυμοσυρὰ, χωρὶς ἄμην κ' ὁ φέξῃ.

Χρεῖδ' οἶσαι καὶ πατερὰ καὶ στανδᾶων λόγῳ,
κ' εἰν ἕνα πρᾶγμα φορευῶν,
μὰ καὶ πολὺν σχολαστικῶν,
νόμος ἀκριβοδικῶς καὶ κρᾶτος σὺν ραῖλδι.

Ὅποιας μάθεις καὶ σεις ἀληθινότερο νὰ κρᾶτες,
διὰν καὶ σεις φουσκᾶσθε μὲ λόγους σὺν τοιαυσίμα,